

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 342/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti EX CREDIT, a. s., Šustekova 49, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom advokáta a konateľa doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 13 CoE 150/2013 a jeho uznesením z 5. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti EX CREDIT, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti EX CREDIT, a. s. (ďalej len

„sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 CoE 150/2013 a jeho uznesením z 5. novembra 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako oprávnená v špecifikovaných exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) podala návrhy na zmenu súdneho exekútora.

Okresný súd sťažovateľke vyrubil uznesením sp. zn. Spr – HP 28/2013 zo 6. augusta 2013 za podané návrhy na zmenu súdneho exekútora súdny poplatok podľa položky č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov [príloha zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“)] za spracovanie hromadného podania z 31. júla 2013 v sume 62 €.

Proti uzneseniu okresného súdu o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za spracovanie hromadného podania – špecifikovaných návrhov na zmenu súdneho exekútora podala – sťažovateľka odvolanie. Krajský súd svojím napadnutým uznesením potvrdil rozhodnutie okresného súdu o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za spracovanie hromadného podania – špecifikovaných návrhov na zmenu súdneho exekútora.

Tvrdenie o porušení označených práv sťažovateľka odôvodňuje takto:

«... Povinnosť úhrady poplatku za úkony súdu, tak ako bola stanovená súdom v napadnutom uznesení, nemožno sťažovateľovi uložiť.

... Z napadnutého uznesenia vôbec nie je zrejmé, ktoré podania súd vyhodnotil ako také, ktoré tvoria spoločne hromadné podanie. Bez existencie akejkoľvek špecifikácie v tomto naznačenom smere nie je možné ukladať sťažovateľovi povinnosť úhrady poplatku za úkony súdu. Podľa ust. § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. súdne poplatky sa vyberajú

za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu tohto zákona. Súd môže viazať povinnosť úhrady len ku konkrétnemu (jednotlivému) úkonu a preto v uznesení musí špecifikovať akého konkrétneho úkonu sa úhrada týka.

... Akokoľvek, sťažovateľ nenavrhol súdu vykonať úkony. Podľa ust. § 1 zákona č. 71/1992 Zb. súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh. Poplatky sa môžu vyberať aj za konanie a úkony vykonávané bez návrhu v prospech poplatníka, ale len ak je to v sadzobníku výslovne uvedené. V položke 20b nie je výslovne uvedené, že poplatok za spracovanie hromadného podania je možné vyberať bez návrhu poplatníka na vykonanie úkonu súdu. Poznávame, že poplatok z návrhu na začatie konania nie je možné zamieňať s poplatkom za úkony súdu.

... Z napadnutého uznesenia vôbec nie je zrejmé, prečo boli podania súdom vyhodnotené ako také, ktoré tvoria súčasť iných, viac než desiatich podaní podaných tým istým subjektom v ten istý deň. Táto skutočnosť musí byť v spojení s ust. § 42a OSP známa a musí byť nezameniteľne definovaná. Inak by hrozilo, že súd vyhlási akékoľvek podanie za súčasť hromadného podania a spoplatní ho. Tvrdíme, že podanie nie je hromadným podaním.

... Z napadnutého uznesenia tiež nie je zrejmé, či spoplatnené podanie je vo vzťahu k skupine podaní (hromadnému podaniu) podaním v poradí desiatym alebo iným a či má byť, alebo nemá byť spoplatnené. Spoplatnené totižto v spojení s ust. § 42a OSP nemôže byť podanie, ktoré je v poradí prvým až deviatym podaním.

... Vyššie uvedené právne závery sú v súlade s publikovaným rozhodnutím všeobecného významu, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007, sp. zn. 4 Cdo 39/2007 cit: „Za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov), sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy“

... Napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnené. V zmysle ust. § 169 ods. 1 OSP cit: „v písomnom vyhotovení uznesenia sa uvedie, ktorý súd ho vydal, ďalej označenie účastníkov a veci, výrok,

odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia. “ Výnimky z povinnosti uviesť v písomnom vyhotovení uznesenia odôvodnenie ustanovuje § 169 v odsekoch 2 a 3, pričom tam uvedené podmienky pri napadnutom uznesení splnené neboli. Z uvedeného dôvodu je napadnuté uznesenie nepreskúmateľné, pre úplnú absenciu dôvodov jeho vydania. Keďže napadnuté uznesenie neobsahuje žiadne dôvody, skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu sťažovateľ nepozná a rozhodnutie je bez odôvodnenia nepreskúmateľné.»

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej namieta, že príslušný okresný súd mal prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) z dôvodu, že „všeobecne záväzná právny predpis, konkrétne položka č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov (príloha zákona č. 71/1992 Zb.), ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou. Porušovateľ, alebo súd prvého stupňa, mali v tomto prípade postúpiť návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.“

Sťažovateľka následne uvádza podrobnú argumentáciu smerujúcu k záveru, že zavedenie «poplatku za spracovanie hromadného podania ústavne nekonformne deformuje záruku základného práva na prístup k súdu osoby, ktorej postavenie je iné z dôvodu, že v jeden deň, pred jedným súdom podáva desať a viac návrhov. Táto osoba je zároveň z uvedeného dôvodu znevýhodňovaná a poškodzovaná vo svojej majetkovej sfére oproti iným osobám, ktoré realizujú podanie v ten istý deň, pred tým istým súdom v počte menšom ako desať kusov. To všetko je ústavne neprípustné a predstavujúce porušenie základných justičných práv.

Žiadna právna úprava doposiaľ, teda ani zákon č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a ani zákon č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch nepozná poplatok, ktorý by bol pomenovaný „poplatok za spracovanie podania“. Osobitný poplatok za spracovanie neexistuje.»

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 CoE 150/2013 a jeho uznesením z 5. novembra 2013 (ďalej spolu aj „predmetné

konanie a uznesenie krajského súdu“) bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, označené uznesenie krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

S'ťažovateľka s'ťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým tento súd v odvolacom konaní potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o povinnosti s'ťažovateľky zaplatiť súdny poplatok za spracovanie hromadných podaní – špecifikovaných návrhov na zmenu súdneho exekútora, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

V súvislosti s vecným preskúmaním napadnutého uznesenia krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, poukazuje ústavný súd na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Účelom citovaného článku ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie

rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj ESĽP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým namieta, že krajský súd nesprávne aplikoval prílohu (Sadzobník súdnych poplatkov položka 20b) zákona o súdnych poplatkoch, čím malo dôjsť k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd uviedol:

«Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 OSP).

Uznesenie okresného súdu je logické, správne, s riadnym odkazom na zákonné ustanovenia a netrpí vnútornými rozpormi.

Odvolací súd neakceptuje tvrdenie navrhovateľa, že uznesenie súdu prvého stupňa neobsahuje odôvodnenie. Toto tvrdenie je v rozpore so skutočnosťou a nemožno ho chápať inak ako účelové. Pokiaľ ide o odôvodnenie a jeho zrozumiteľnosť, senát odvolacieho súdu už vo viacerých rozhodnutiach zdôraznil, že sudca má v písomnom vyhotovení rozhodnutia vyložiť podľa zákona všetky právne relevantné skutočnosti tak, aby v konečnom dôsledku bolo rozhodnutie presvedčivé. Rozhodnutie nemusí byť výslovne presvedčivé pre účastníkov, teda jeho potenciálnych „čitateľov“, ale jednoducho, aby bolo jasné, zrozumiteľné a presvedčivé.

Presvedčivosť sa však nedosahuje kvetnatým štýlom ani poňatím odôvodnenia ako stručnejšej dizertačnej práce, ale jasným v nevyhnutnej miere stručným a pochopiteľným výpočtom tých najzásadnejších momentov, ktoré viedli vo svojom súhrne súd k vydaniu predmetného rozhodnutia.

Tvrdenia navrhovateľa v odvolaní vychádzajú buď z nedostatočného pochopenia zákonných ustanovení, alebo z úmyselnej snahy zavádzať do jednoznačnej interpretácie zákona zmätok.

Zoznam podaní, ktoré tvoria prílohu rozhodnutia, dáva jednoznačnú odpoveď na všetky otázky, ktoré navrhovateľ v odvolaní považuje za relevantné.

Pre pochopenie uznesenia navrhovateľom odvolací súd navyše uvádza:

Hromadné podanie obsahuje 62 podaní – návrhov na zmenu súdneho exekútora, ktoré boli doručené okresnému súdu osobne dňa 31. 07. 2013, čo je zrejmé z úradného záznamu Spr – HP 28/2013. Definíciu hromadného odania v § 42 OSP a zavedenie položky

20b Sadzobníka súdnych poplatkov podľa zák. č. 71/1992 Zb. boli zavedené zákonom č. 64/2013 Z. z. Účinnosť zákon nadobudol dňom jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov t. j. 28. 03. 2013. V deň podania t. j. 31. 07. 2013 sa podanie odvolateľa obsahujúce 62 podaní – návrhov na zmenu súdneho exekútora (podľa § 44 ods. 8 zák. č. 233/1995 Z. z.) považuje za hromadné podanie podľa § 42a OSP, ktoré podlieha spoplatneniu podľa položky 20b Sadzobníka súdnych poplatkov. Tvrdenie odvolateľa, že v čase doručenia hromadného podania nebola účinná úprava položky 20b je preto prinajmenšom nepresné či už z neznalosti zákona navrhovateľom alebo ide o úmyselné zavádzanie.

Výhrady odvolateľa, že v uznesení absentujú podstatné náležitosti podľa § 169 ods. 1 OSP sú tiež nepresné a zavádzajúce. Napadnuté uznesenie obsahuje označenie súdu ktorý ho vydal, označenie účastníka (odvolateľa), označenie veci (poplatková povinnosť), výrok, odôvodnenie, poučenie, deň a miesto vydania uznesenia. V záhlaví uznesenia je označený odvolateľ ako podávateľ hromadného podania, ktorého sa týka poplatková povinnosť podľa položky 20b Sadzobníka súdnych poplatkov.

Výrok napadnutého uznesenia, ktorého prílohu tvorí zoznam podaní, ktoré tvoria hromadné podanie odvolateľa, jednoznačne identifikuje, ktoré podania súd posúdil ako hromadné podanie navrhovateľa podliehajúce súdnemu poplatku podľa položky 20b Sadzobníka súdnych poplatkov. Tento zoznam podaní tvoriaci prílohu uznesenia bol odvolateľovi doručovaný ako súčasť uznesenia výroku.

Vyberanie súdneho poplatku za spracovanie hromadného podania podľa položky 20b Sadzobníka súdnych poplatkov vyplýva priamo z povahy podania a to za jeho spracovanie podľa zákona bez ohľadu či spracovanie hromadného podania účastník navrhne alebo nie.

Čo je hromadné podanie určuje kogentne ust. § 42 ods. 1 OSP a to počtom podaní (najmenej 10) dátumom ich podania (v ten istý deň), a účastníkom (musí sa jednať o podanie toho istého účastníka).

Mimo súvis s vecou je odvolateľom citované rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 Cdo/39/2007. Nejde ale o spoplatnenie súdneho konania, ale ide o poplatok za úkon súdu podľa zákonom určenej položky 20b Sadzobníka súdnych poplatkov.»

Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s odvolaciami

námietkami sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto predmetné uznesenie okresného súdu potvrdil ako vecne správne. Napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch (položka 20b sadzobníka súdnych poplatkov).

Námietku sťažovateľky, že krajský súd mal prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP, nemožno akceptovať. Predpokladom uvedeného postupu je to, že súd dospeje k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Krajský súd v napadnutom uznesení podáva výklad príslušných ustanovení, pričom je zrejmé, že nedospel k záveru o rozpore týchto ustanovení s ústavou, preto nebol povinný prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP.

V súvislosti s touto námietkou sťažovateľky poukazuje ústavný súd tiež na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej je ústavný súd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy viazaný prezumpciou ústavnosti právnej normy, ktorá sa má (mala) na posudzovaný prípad aplikovať (porovnaj I. ÚS 39/96, I. ÚS 259/07, III. ÚS 225/04, IV. ÚS 2/08, IV. ÚS 50/2010). Z uvedeného tiež vyplýva, že ústavný súd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy neskúma ako predbežnú otázku, či právna norma, ktorú všeobecné súdy aplikovali (mali aplikovať), je v súlade s ústavou.

Ústavný súd taktiež poukazuje na to, že nemá právomoc z vlastného podnetu (ex offio) začať konanie o súlade zákonov s ústavou podľa čl. 125 ods. 1 ústavy. Toto konanie môže začať výlučne na základe návrhu na to oprávnenej osoby [čl. 130 ods. 1 písm. a) až f) ústavy, obdobne aj § 37 ods. 1 v spojení s § 18 ods. 1 písm. a) až f) zákona o ústavnom súde].

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a základným právom podľa čl. 46 ods. 1

ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2014